

Montrealas Jaunietis

Nr. 15.

1977. gada 28. maijā

11. gada gājums

Valoda ir stiprākā saite, kas vieno tautu vai tautas daļu.

* * *

Sestdienas

Sestdienas bija visaizņemtākās dienas Tērvetē. Mamma un tante cēlās agri un mēs bērni uzcēlamies bez modināšanas. Ellas krāsns vēl nebija nopirkta un kamīns nebija vēl uzbūvēts. No rītiem bija vienmēr vēsi, un vajadzēja vilkt jakas pie brokastu galda.

Mammas taisīja brokastis - ņēma maizes, sieru, desas un visādas gaļas ārā no saldētavas un lika uz šķīvjiem uz garā galda. Viņas grieza tomātu šķēles un tās garnēja ar skābu krējumu un lociņiem. Liela silķes burka stāvēja galda galā pie onkula un papa. Vectēvam un vecmammai arī ļoti garšoja silķes. Mums bērniem tās izlikas - un vēl arvienu izliekās - riebigas un tik sālītas!

Plāva bija pavisam rāsas slapja. Saule spīdēja tik spoži pār upi kad acis sâpēja. Otrâ pusē migla vēl nebija pazudusi no augstâkiem laukiem un kalni izlikās pavisam tâli un sveši. Tiešâm neatceros, vai putniņi dziedâja - mēs dzîvolâm Tērvetē visu vasaru un tâ pieradâm pie viņu dziesmâm, ka to vairs neievērojâm. Bet droši vien tie dziedâja un vâveres skaļi bârâs viena ar otru.

Parasti, kad brokastis bija gandrīz gatavas, kāds stāvēt pie loga iesaucās: "Maiznieks! Maiznieks!" Tad mēs visi bērni sākām lūgties pēc kūciņām un saldām maizītēm.

Maizniekam bija koši sarkana smagā mašīna. Aizmugurē viņam bija visvisādas maizes, kūkas, biskvīti un saldās maizes. Viņš atvēra aizmugures durvis un mēs visi pieci gandrīz viens otru apgāzām, lai tiktu klāt un redzēt.

Tante, vai mamma parasti nāca un kautko nopirka. Kaimiņi arī atnāca iepirkties un mēs dabujām padauzīties ar lielo Duksi.

Smaidīgais maiznieks aizvēra durvis un spilgtā mašīna aizbrauca - putekļu mākonī. Mums vienmēr bija drusciņ bailes no maiznieka, jo visi teica, ka viņš esot traks braucējs.

Papi bija jāuzceļ pirms brokastīm. Tie nonāca lejā samiegušies un nenoskūti.

Brokastis ilga kādu stundu. Bija tik bagāts galds, ka nezināja kur iesākt un kur beigt. Daudz vajadzēja runāt arī.

"Man liekās, ka mūs ir peles apstājušas," tante teica.

"Vai dzirdējāt rakūnu pa nakti?" prasīja paps.

"Tas ir droši vien tavas peles," teica onkulis tantei.

"Man bija auksti," sacīja brālis.

"Kamdēļ tu spēri nost segas?" es prasīju neiecietīgi.

..... Viņš sapīka un palīka kluss.....

..... "Vai brauksim uz Hawkesbury?" brālēns prasīja.....

Braukšana uz Hawkesbury - neliela pilsētiņa kādas divdesmit jūdzes prom - bija liela lieta. Pēc nedēļas uz laikiem pilsētiņa bija svaiga pārmaiņa. Protams, visi gribēja braukt, un mēs dabujām dažus atstāt mājās; bet kaut kā iespiedām astoņus, vai deviņus mūsu vecajā baltajā mašīnā. Mammai, braucējai, vienmēr bija bailes, ka netīksim augsā pa kādu stāvāku kalnu.

Ja bija neilgi pēc Jāņiem, mamma un vecmamma stādīja puķes dobēs ap māju. Puķes mēs pirkām netālu no pilsētiņas, pie dārznieka. Mēs pie viņa piestājamies pa ceļam uz mājām.

Dārzniekam bija četri bērni un viņi mums parādīja savus kustus. Viņiem bija baloži un zaki, pīlēni un suns, kakēnīte ar dudzjiem kakēnītiem, un - zirgs!

Zirgs bija liels, bet draudzīgs. Viņam patika bērni un ļāva mums glaudīt viņa mīksto, mīksto purnu. Mēs viņu krietni pabarojām ar zāli un sienu katru reizi, kad viņu apciemojām. Pīlēni bija amizanti. Tie peldēja rīnku rīnkiem grāvī, ķerdami viens otru un trokšņojami. Baloži bija bailīgi un aizlaidās, ja nāca pa tuvu. Zaki sēdēja un kustināja ausis un degonus. Kakēnīte glaudās ap kājām un murrāja kamēr mēs apskatījām viņas mazos kakēniņus.

Beidzot mamma un tante mūs sasauca kopā un mēs ierāpamies atpakaļ mašīnā - vajadzēja viens otram sēdēt klēpjos. Mašīnas aizmugurē bija sakrāmētas kastītes ar ledus puķēm, gerānijām, petūnijām un 'ej nu sazin' kādas citas puķes! Suns mūs izrēja uz ceļu.

Mājās tiekot, visi bijām nokusuši un jutāmies izcepti, no brauciena karstā mašīnā. Tante mums deva saldējumu - trīskrāsaino - šokolādes, vaniļas un zemeņu. Es dabuju visvairāk zemeņu, jo citiem tas pārāk negaršoja. Mamma mums atļāva iet peldēties, un mēs ilgu laiku dauzijamies pludmalē.

Vakariņas mēs ēdām ārā uz sarkanā dēļu galda. Es, tiešām nezinu kāpēc viņš bija nokrāsots tik kļiedzošā krāsā, bet tāds viņš vēl ir pat šodien. Bija skābi kāposti, uz uguns ceptas desas un salāti no mūsu pašu dārza.

Lielas pārrunas par dienas notikumiem un rītdienas darbiem. Brālis un māsiņa nolēma iet zvejot no rīta, onkulis nokrāsot laivu.

Pēc vakariņām mēs beidzot dabujām tos gārdumus, ko maiznieks bija atvedis. Tie garšoja labāk, kā no rīta izskatījās.

Sāka mesties krēsliņa. Mamma un tante novācā traukus un visi pieaugušie iegāja iekšā. Mēs uzvilcām jakaš un garās bikses, sastādījām komandas un likumus kara spēlei. Māsiņa vienmēr bija ar mani un man tas ļoti nepatika. Viņai bija bailes no tumsas, viņa neprata kāpt kokos, viņa nevarēja paskriet uz pusi tik ātri kā es, vai pat piekaut pušelus!

Tētis mūs iesauca iekšā pēc stundas. Laiks esot iet gulēt.

Vai! Jau?

Nu jā.

Bijām piekususi tā vai tā.

Siltā naktskreklā, mīkstā gultā.

"Arlabnakt', mam', pap'."

Inta Hūns

Abiturientu-seminaristu klase.

Mans slēpošans izbraukums.

Septītā martā es ar četrdesmit pieciem skolas biedriem un diviem skolotājiem aizbraucām uz "cross-country" slēpošanu. Slēpošanas vietu sauc par Camp Wilvaken, tā ir taisni blakus Memphramagog ezeram.

Mēs izbraucām no skolas ap desmitiem un tur tikām ap divpadsmitiem. Vispirms sameklējām mūsu gulamvietas. Puikas gulēja vienā atsevišķā mītnē, kas bija sadalīta vairākās mazās istabiņās, un meitenes gulēja otrā stāvā, galvenā mājā.

Visi bērni bija sadalīti piecās grupās. Mana grupa saucās "Dominion of Derriere Drag".

Pēc pusdienām mēs devāmies ārā, lai varētu izmēģināt slēpes. Uz kartes visi slēpošanas ceļi man izskatījās īsi un tādēļ es nolēmu ņemt vienu no garākajiem.

Šī bija mana pirmā reize uz cross-country slēpēm, un man gāja diezgan grūti, jo slēpēm bija uzlikts aplams vasks. Es tiku atpakaļ uz mītni pusstundu par vēlu bet, par laimi, neviens to neievēroja. Pēc tam, lai varētu drusku atpūsties, noskatījās vienu "broomball" spēli uz ezera.

Pēc vakariņām, viens no skolotājiem mūs ielūdza iet ar viņu tumsā caur mežu ar sniega kurpēm. Mēs arī labprāt gājām, bet dažus

mētrus no mājas, kādam jau bija kāda vaine. Pastaigas laikā kādam vienmēr kaut kas atgadījās un mēs paspējam tikai īsu gabalu nostāigāt.

Pēc pastaigas iedzērām karstu šokolādi un gājām uz mītni. Puikas bija ļoti jautrā un trakulīgā gara stāvoklī un mēs netikām pie miega līdz kādiem pustrīsiem.

Nākošās četras dienas bija ļoti siltas un saulainas. Vienu pēcpusdienu temperatūra sasniedza astoņdesmit piecus grādus saulē.

Mums bija divas slēpošanas sacīkstes. Pirmajā, kas bija četrus kilometrus gara, ienācu astoņpadsmitajā vietā, un otrajā, kas bija astoņus kilometrus gara, ienācu desmitajā vietā.

Mūsu grupai bija trīs "broomball" spēles un mēs pazaudējām divas no tām, Es katru dienu gāju slēpot un pieradu pie arvien garākiem gabaliem.

Piektdienā jau gandrīzviss sniegs bija nokusis, un bija daudz par karstu, lai slēpotu. Mēs bijām maz gulējuši un visi bija piekušuši. Nevienam negribējās vairs slēpot - tikai sauloties. Mantas gan sasiņojām un sakārtojām jau no rīta jo negribējām nokavēt autobusu kas divos devās atpakaļ uz Montreālu.

Jānis Tērauds

3. gimn. kl.

Izbraukums kalnos.

Pagājušo nedēļu mums bija skolas brīvdienas. Pēc garās aukstās ziemas šī nedēļa tiešām bija skaista. Spīdēja silta, silta saule. Sniegs kusa acu priekšā. Domāju, ka šī ir pēdējā izdevība šogad slēpot, un tā ar draugiem devamies uz Laurenču kalniem. Nevaru teikt, ka slēpošana bija ļoti laba, jo arī kalnos laiks bija silts un kusa sniegs, bet domāju, ka bija vērts pavasara slēpošanu izmantot. Vakarā devamies mājās noguruši, bet apmierināti. Nākamā rītā bija ļoti ilgāk pagulēt un plānot nākamo braucienu kalnos.

Andris Vītiņš

3. gimn. kl.

FOTO: P. AGRUMS.

LATVIEŠU SKOLA MONTREALĀ 1976./77. m.g. VIDŪ

NO KREISĀS:

1. RINDĀ: (SĒD):
2. RINDĀ: (SĒD):
3. RINDĀ: (STĀV):
4. RINDĀ: (STĀV):

DĀVIDS PUŠPURS, MĀRA ŠTAUVERS, ROBERTS VĪTIŅŠ, ILGA LEIMANIS, TAMĀRA SPURMANIS, SARMA SPURMANIS, ALEKSANDRS SPURMANIS, STEVENS TIMMERMANIS, KRISTĪNE GUTMANIS, KRISTOFERS TOMSONS, SKOLOTĀJI V. GŪTMANE, I. ŠTAUVERE, E. LEIMANIS, E. RUDŽĪTE, V. GOLDE, V. DEKŠNE, V. BRĀZMA, G. HŪNS, DĀVIDS TIMMERMANIS, ILONA INNUS, LARISA GŪTMANIS, KRISTĪNE PUŠPURS, MĀRTIŅŠ KRAULIS, INDRĀ PALEJS, INGRIDA ZIEDIŅŠ, JĀNIS BILINSKIS, KĀRLIS FREIBERGS, ANDRIS GOLDE, PĒTERIS ZIEDIŅŠ, JĀNIS TĒRAUDS, KRISTĪNA BILINSKIS, ILZE KRAULIS, ANITA BILINSKIS, ANDRIS VĪTIŅŠ un SKOLOT. R. KALNIŅŠ, IZTRŪKST: DAINA MAZUTIS, LAIMA MAZUTIS, LARA EPNERS, INDRĀ FREIBERGS, ABSOLVENTU - ABITURIENTU GRUPA: INTA HŪNS, PĒTERIS GOLDE, KATRĪNA KRAULIS, MĀRTIŅŠ PALEJS, KRISTĪNE ORTMANIS, ERNESTS SKUJA un GUNTA VĪTIŅŠ, SKOLOTĀJI: I. MAZUTE, E. MAZUTIS, F. STEPRĀNS, M. VIKMANE, PRĀV. A. VOITKŪS un SKOLAS PARZ K. DEKSNIS.

Zelts, zelts, zelts.

Pagājušā vasarā, kad es peldējos ar manu draugu, mums gadījās ļoti liels pārsteigums. Mēs bijām apmēram trīsdesmit pēdas zem ūdens un mēs ieraudzījām vienu alu. Bija ļoti saulaina diena un mēs varējām alā redzēt visādas bagātības.

Mēs iepeldējām iekšā un paskatījāmies apkārt. Tur iekšā bija kastes pilnas ar zelta un sudraba naudas gabaliem. Bija arī visādi gredzeni ar ļoti dārgiem akmeņiem.

Bija tik daudz bagātības, ka mums nebija nekāda jēga cik ilgi mēs tur bijām. Beidzot mums sāka trūkt gaisa. Mēs uzpeldējām augšā un sarunājām, ka mēs sāksim celt to bagātību augšā rīt.

Naktī mēs nemaz nevarējām gulēt visa tā zelta dēļ.

Nākošā rītā mēs aizbraucām uz pilsētu un piepildījām "skuba" tankus ar gaisu. Mēs ātri aizbraucām pie ezera un ielecām ūdenī. Kad mēs atkal atrādām to alu un paskatījāmies iekšā, tur bija tukšs.

Pēteris Ziedīns
2. gimn. kl.

Makšķerēšana.

Pagājušā vasarā es, mans tētis un divi draugi, aizbraucām uz ezeru zvejot. Mums bija līdz: motors, makšķeres, sliekas, maizītes, dzērieni un daudz klusas cerības uz labu lomu.

Pirms došanās uz ezeru, iepriekšējā dienā ir daudz ko darīt. Motors ir jāizmēģina vai vēl strādā, tas jāuzpilda ar gazolinu, jāatrod makšķeres un āķi un jāsalasa tārpi. Visgrūtākais darbs ir atrast dzīvus tārpus. Pēcpusdienā mēs nogriezām zālīti un nolaištījām visu dārzu. Vēlu vakarā, tumsā es un tētis iegājām dārzā ar gaismas baterijām un bundžām pilnām ar zemi. Staigājām pa mitro zāli un ķērām sliekas. Tūlīt, tiklīdz vienu ierauga, to saķer ar pirkstiem un bāz bundžā iekšā. Nepatīkami ir just glumās sliekas pirkstos un daudzreiz viņas arī pārtrūkst velkot ārā no zemes. Kad bundžas ir pilnas, ar prieku devāmies istabā, lai saliktu līdzņemamās drēbes un somas.

Otrā rītā braucām uz ezeru. Tur vispirms droņojām laivu, iekārtojāmies un devāmies uz ezera vidu. Mūsu draugi zināja pareizo vietu zvejošanai un tūlīt, tikko makšķers ar tārpiem uz āķiem bija ūdenī, tā arī jau zivis bija klāt. Kad tikla groziņš jau bija labi uzpildījies ar zivīm, tad ēdām savas līdzņemtas maizītes. Cik labi viss garšoja! Pabraucāmies vēl uz dažām citām zivju vietām, un laiks tik ātri aizskrēja, ka bija jānodās mājup. Mums toreiz ļoti laimējās, jo grozā bija noķertas deviņdesmit deviņas zivis!

Man ļoti patīk zvejot, bet nepatīk ēst zivis!

Lai mājās nebūtu jācinās ar asakām zivis ēdot, mēs piebraucām pie Macdonalda restorāna un piepildījāmies ar garšīgiem hamburgeriem.

Mēs gan esam maksājamie, vai ne?

Andris Golde

1. gimn. kl.

Lieldienu galds.

Lieldienu rītā mēs visi celamies agri augšā. Mēs bērni tūlīt ejam meklēt kur, zāķis noslēpis Lieldienu olas. Parasti mēs atrodam daudz šokolādes olu. Pēc tam jāgērbjas un jābrauc uz agro dievkalpojumu baznīcā. Pēc baznīcas visi pazīstamiem tiek vēlētas priecīgas Lieldienas.

Kad atgriezāmies mājās, mūs sagaida klāts Lieldienu galds. Tas ir izpušķots ar pūpoliem. Galdā ir liktas krāsotas olas, pīrāgi, dzeltenmaize un paska, kas mums ļoti garšo, jo to dabujam ēst tikai Lieldienās. Kad visi sasēdušies pie galda, tad notiek olu sišana. Katrs izvēlas vienu olu un mēģina iesist robu sava kaimiņa olā. Dažas olas ātri saplīst. Bet gadās kāda stiprāka, kas paliek vesāla. Kam tā rokā, tas ir vinnētājs. Kad olu kauja beigusies, varam ēst mierīgi brokastis un izbaudīt svētku svinību.

Ilze Kraulis

1. gimn. kl.

Sniegs!

Sis vārds ir viens no visienīstākiem un arī viens no visgaidītākiem vārdiem ziemā. Pilsētā, ja kāds saka: "Sniegs!" tad uzreiz ienāk prātā sniega škipelēšana, netīras, sāļa pilnas ielas un ierūsējušas automašīnas. Daudzi cilvēki kļūst ļoti nikni, kad dzird šo vārdu, jo viņiem ļoti negribas tīrīt sniegu nost no mašīnas un tīrīt iebraucamo ceļu.

Tajā pašā laikā ir arī cilvēki, kas ir ļoti priecīgi par sniegu, jo tad viņi var labi izslēpoties un aprīnot skaistos baltos kokus un laukus.

Man pašam vēl ļoti patīk sniegs, jo mani nemaz netraucē sniega šķipelēšana un man arī ļoti patīk, kad ir labs slēpojamais laiks. Daudziem citiem nepatīk sniegs tik daudz kā man, un daudzi pat sniegu ļoti ienīst. Es domāju, ka galvenais iemesls sniega nišanai ir tas, ka daudzi cilvēki ir par slinkiem, lai paceltu šķipeli un arī par slinkiem, lai slēpotu.

Bez slinkuma gan ir arī citi iemesli, lai sniegu nemīlētu un tie ir - grūtā brauksana pa slideniem un pieputinātiem ceļiem un arī daudzie izrūsējušie caurumi mašīnas sānos.

Varbūt, kad es izaugšu liels, tad arī es sniegu necietīšu, bet pagaidām man sniegs vēl patīk.

Andris Golde

1. gimn. kl.

Nebaltā diena.

Nebalta diena var pienākt katram cilvēkam. Cilvēki parasti mēģina uz to sagatavoties, bet tas ne vienmēr ir iespējams, jo nākotnē ir grūti ieskatīties. Agrāk, kad cilvēkiem nebija vecuma penzijas, viņi visu mūžu krāja naudu, lai vecuma dienās būtu no kā dzīvot. Otrs veids, kā cilvēki mēģina sevi pasargāt no nebaltām dienām, ir apdrošināšanas. Apdrošina mājas pret uguni, mašīnas pret nelaiemes gadījumiem pat savu dzīvību apdrošina. Bet tas viss pasargā cilvēku tikai materiālā veidā. Pret bēdām, sāpēm un ciešanām nevar apdrošināties, tās ir jāpārdzīvo. Tādās reizēs palīdzību sniedz mīli cilvēki un labi draugi.

Labākais ir tas, ka pēc nebaltām dienām nāk atkal baltas dienas.

Ilze Kraulis

1. gimn. kl.

Vēnus muškērāja.

Vēnus muškērāja ir viena no vissinteresantākajām puķēm visā pasaulē. Viņa dzīvo speciālās sūnos, kur ir daudz mitrums - piemēram, kur ezers visu laiku šļāc savus vilņus. Viņai arī vajaga daudz saules gaismu. Kad viņa paliek lielāka, viņai formējās lamatas. Viņas paliek sarkanas ja uz viņu spīd daudz saule. Mušas un citi insekti tiek pievilkti klāt no sarkanās krāsas un saldās smaržas.

Kad viņas aiztiek speciālus matus tajās lamatās, lapas aiztaisās ciet un sagremo mušu. Pēc dažām dienām tās lamatas atkal attaisās valā un gaida jaunu notiesājumu. Šie augi ir ļoti reti un ir grūti tos nopirkt. Nevajaga viņām dot kautkādas mākslīgus mēslus, jo viņas dabūs visu savu vajadzīgo barību no insektiem, ko viņas noķers. Viņas tikai vajaga divreiz dienā aplaistīt ar ūdeni un ja silts laiks, atstāt ārā, kur insekti lido apkārt.

Kārlis Freibergs
1. gimn. kl.

Mans suns.

Kādu dienu mana māte atnesa mazu sunīti, ko viena tante viņai bija iedevusi. Viņš bija ļoti maziņš un mīļš, bet tagad jau ir izaudzis liels un arī palicis liels palaidnis. Mums viņu ir grūti kontrolēt, jo negrib mūs daudz klausīt. Tikai ļoti klausā manu tēvu. Viņam tik vajaga paskatīties, tad jau suns zina, kas viņam jādara. Es ar viņu eju katru dienu staigāt, bet viņš mani vairāk velk nekā es viņu vedu. Es esmu priecīga, kad viņš mani sagaida, kad es atnāku no skolas un ka viņš pasargā mūsu māju.

Anita Bilinskis

7. kl.

Sestdienas latviešu skolā.

Es eju latviešu skolā lai mācītos latviešu valodu un arī par Latviju. Ir jau daudz gadu iets latviešu skolā, arī esmu daudz ko iemācījusies. Protu lasīt un rakstīt, bet gan ar dažām kļūdām. Zinu arī druscīn Latvijas vēsturi un ģeogrāfiju. Protu arī daudz latviešu dziesmu un arī zinu daudz mūsu tautas deju. Man latviešu skola patīk, tikai ir grūti visu labi atcerēties, jo es visu dienu skolā dzirdu tikai svešu valodu. Arī zinu, ka tas patīk maniem vecākiem, tāpēc tās pūles nav par grūtām.

Es arī saprotu, ka visi skolotāji latviešu skolā veltī savu brīvo laiku, lai mums kaut ko iemācītu. Kad būšu liela, tad arī es mācīšu latviešu skolā, jo vienmēr būs skolotāju trūkums.

Anita Bilinskis

7. kl.

FOTO: P. AGRUMS

**LATVIEŠU SKOLAS MONTREALĀ 1976./77. MĀCĪBU GADA
ABITURIENTI UN ABSOLVENTI**

ĢIMNAZIJAS ABITURIENTI, STĀV OTRAJĀ RINDĀ:

ANDRIS VĪTIŅŠ, 2. NO KREISĀS

JĀNIS TĒRAUDS, 2. NO LABĀS

PAMATSKOLAS ABSOLVENTI, STĀV OTRAJĀ RINDĀ:

KRISTINA BILINSKIS, 1. NO KREISĀS

ANITA BILINSKIS, 1. NO LABĀS

PIRMAJĀ RINDĀ (SĒD):

SKOLOT. V. DEKSNE, ABSOLVENTU KLASES AUDZINĀTĀJA

INŽ. SKOLOT. V. GOLDE, ABSOLVENTU KLASES AUDZINĀTĀJS

Sniegs mežā.

Bija skaista ziemas diena, Mūsu skolai bija izbraukums. Es uzcēlos agri no rīta, sataisīju savas sviestmaizes, silti saģērbos, paņēmu sniega kurpes un devos uz skolu. Tur jau autobuss mani gaidīja. Pēc pus stundas brauciena mēs nonācām meža vidū, kur visi koki bija klāti ar sniegu. Es un mana draudzene uzlikām sniega kurpes un gājām mežā. Mēs apbrīnojām skaisto ziemas dabu. Viss bija ļoti kluss, tikai šur tur varējām redzēt zaķīti. Bet pēkšņi uznāca vētra, un mēs skrējām uz autobusu - arī zaķītis mums sekoja.

Anita Bilinskis
7. kl.

Sniegs mežā.

Vienā skaistā svētdienas rītā es ar savu draudzeni sarunājām iet ar sniega korpēm pastaigāties. Es lūdzu manu tēti, lai viņš mūs aizved uz mežu. Iegājušas meža vidū, mēs pavisam apjukām, jo viss bija tik balts un brīnumskaists. Visas egles bija klātas biezu sniega segu, un neviens zariņš nekustējās. Viss bija kluss kā lāča ausī. Pēkšņi mēs dzirdējām kādu savādu troksni. Izklausījās ka nāktu viens lācis. Mums abām bija bailes. Redzējām ēnu un sākām skriet uz mašīnu. Bet kad nonācām pie mašīnas, uzzinājām, ka tas nebija vis lācis, bet gan mans palaidnis brālis. Par to mēs viņam metām ar sniega pikām.

Kristīna Bilinskis
7. kl.

Cirkus.

Pagājušajā sesdienas pēcpusdienā, pēc latviešu skolas, mēs aizgājām uz cirku. Es jau cirkū esmu bijusi iepriekš, bet daudz ko neatcerējos. Šoreiz man ļoti patika novērot zvērus, kas bija tik labi trenēti un bija spējīgi daudz ko izdarīt, ko viņu "meistars" viņiem pavēlēja. Zirgi un ziloni dejoja; lauvas leca caur uguns riņķiem, lāči brauca uz riteniem un mērķaķi taisīja daudz triku.

Visvairāk es apbrīnoju akrobātus, kas augstu gaisā taisīja visādus brīnumus, kā arī klaunus, kas mūs visus smīdināja. Tikai bija žēl, ka daudzi bērni bija par jauniem, lai to novērtētu. Daudzi tikai skrēja pēc "pop corn", dzērieniem un saldējuma. Man patika ļoti.

Kristīna Bilinskis
7. kl.

Dzimšanas diena.

Sestdienas vakarā, gultā atlaidusies, es domāju par rītdienu, jo rītu bija mana dzimšanas diena. Miegš nenāca, jo daudz domāju par dāvanām, ko es dabūšu, un par maniem ciemiņiem, kuri bija ielūgti. Kad es uzcēlos, redzēju istabas stūrī ļoti lielu kasti, līdz pašiem griestiem. Brīnījos kā tā te ienesta. Tā kā mans vārds bija uz kastes es to attaisīju. Un kas par pārsteigumu! No tās izlīda liels lācis ar brūnu ādas kažoku, lielām melnām acīm un ļoti spēcīgām ķepām. Viņš mani uzrunāja un ielūdza, lai es viņam eju līdz uz mežu pie citiem viņa draugiem paciemoies.

Tad mēs abi, rokās sadevušies, devāmies mežā. Un kas par brīnumu - bija sanākuši visīmeža zvēri mūs sagaidīt! Visi koki runāja un staigāja, zvēri spēlēja mūziku un dancoja. Es arī piedalījos viņu saviesīgajā dzīvē. Ēdām visādus augļus un ogas, dzērām sulas un priecājāmies. Viņi nebija aizmirsuši manu dzimšanas dienas kūku; tā bija greznota ar skaistām svecītēm un meža puķēm. Tad sākās rotaļas un dejas. Lielais lācis mani lūdza dejot, bet par nelaimi uzkāpa man uz kājas un es pamodos.

Kristīna Bilinskis

7. kl.

Puķu lauks.

Laukā auga puķes un ziedēja dažādās krāsās. Nevienš viņas neravēja. Ar laiku nezāle pārņēma visu puķu lauku un puķes vairs neravēja augt.

Pēc simts gadiem viens kungs sadomāja nopļaut zāli un iestādīt puķes par jaunu. Drīz vien puķu lauks ziedēja atkal skaistās krāsās. Tur viņš ierīkoja jaunu dārzniecību un nopelnīja daudz naudas.

Ingrīda Ziediņš

6. kl.

Akvārijs

Ir dažādi lieluma akvāriumi. Mazā akvāriumā var likt tikai mazas zivtiņas, bet ne vairāk kā trīs vienā. Lielajos akvāriumos var turēt dažāda lieluma zivis. Zivis jātur siltā ūdenī. Ūdenim jābūt starp 70 un 80 grādiem F. Akvāriums ir jātīra vienreiz mēnesī. Zivtiņas baro divreiz dienā, un vienmēr jāuzmana lai kaķis netiek klāt.

Mārcis Kraulis

6. kl.

Mūsu farma.

Mums ir liela farma St. Joseph pilsētā. Tur ir ļoti daudz ābeļu. Mēs dīvojam farmā rudenī tāpēc ka mums ir jāspiež ābolu sula. Man ļoti patīk spēlēt ar manu draudzeni, kas kādreiz nāk ar mani šķūnī; viņas vārds ir Debbie Must. Tā ir mana labākā draudzene. Mēs spēlējamies arī otrā farmā. Tur ir ezers, bet mēs nēejam peldēties ezerā tāpēc ka ūdens viņā nav tīrs. Mēs varam spēlēt arī mežā; tur ir daudz mazu zvēriņu un ir mazs strautiņš, bet nav zivju. Ezerā ir ļoti daudz varžu un mazas zivis.

Daudz cilvēki nāk pelnīt naudu lasot ābolus vai arī nāk tos pirkt. Vienā gadā bija ļoti daudz cilvēku. Mums nebija tik daudz kastītes ābolu lasīšanai un dažiem cilvēkiem bija jāiet otrā farmā. Kad mans papus gāja tur, man bija jāiet palīgā sameklēt kastes. Pēc parādītā darba mēs ēdām garšīgas vakariņas. Man ļoti patīk mūsu farmas!

Kristīne Pušpurs
6. kl.

Ko es vēlos darīt?

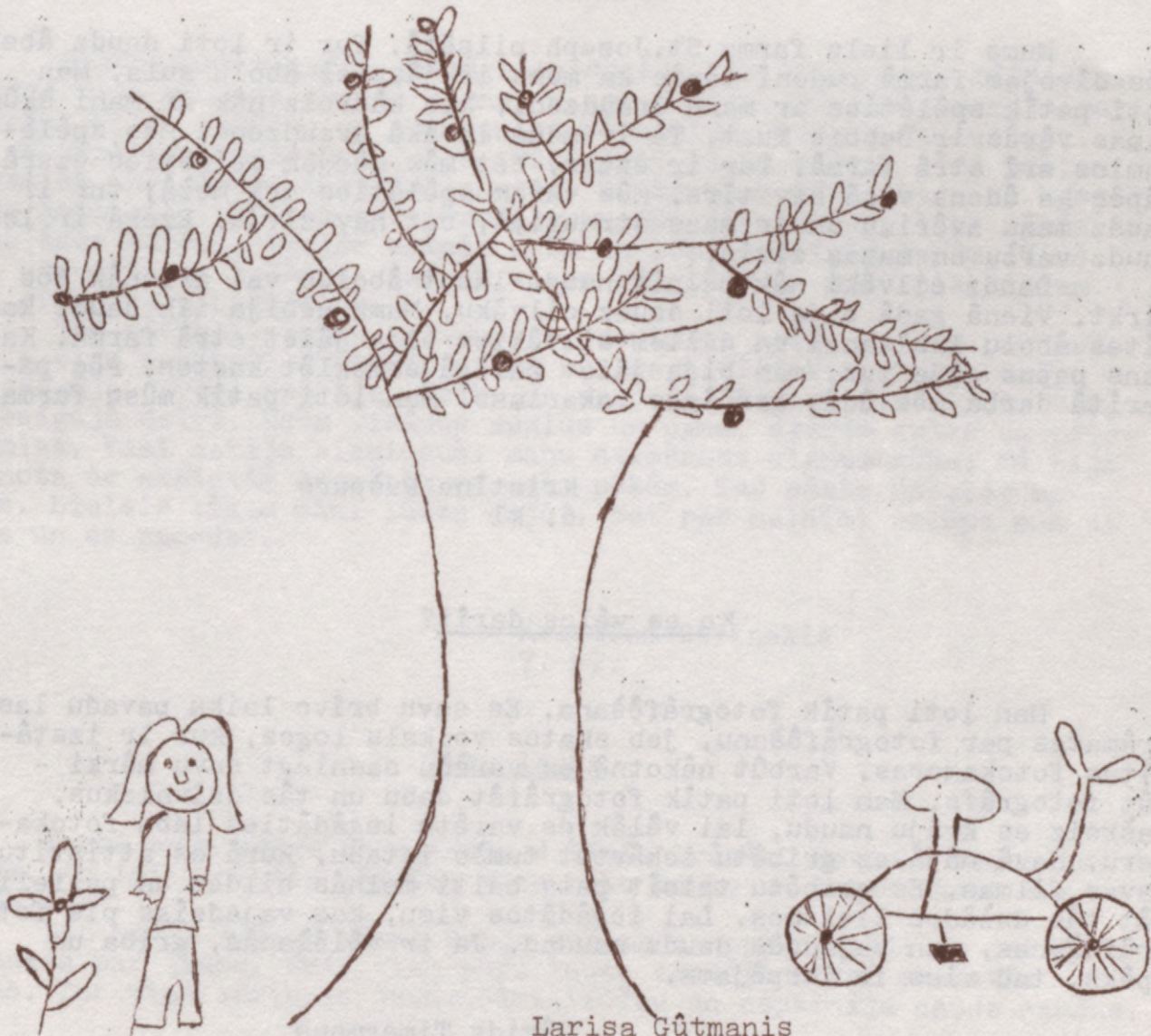
Man ļoti patīk fotogrāfēšana. Es savu brīvo laiku pavadu lasot grāmatas par fotogrāfēšanu, jeb skatos veikalos, kur ir izstādītas fotokameras. Varbūt nākotnē es varēšu sasniegt savu mērķi - būt fotogrāfs. Man ļoti patīk fotogrāfēt dabu un tās dzīvniekus. Pašreiz es krāju naudu, lai vēlāk es varētu iegādāties labu fotokameru. Savā mājā es gribētu iekārtot tumšo istabu, kurā es attīstītu savas filmas. Es gribētu taisīt pats balti melnās bildes un palielināt tās dažādos lielumos. Lai iegādātos visu, kas vajadzīgs pie fotogrāfēšanas, man vajadzēs daudz naudas. Ja ir vēlēšanās, griba un spēks, tad viss ir iespējams.

Dāvids Timermans
6. kl.

Pavasaris.

Pavasari ir skaists laiks, un visi to gaida pēc garās ziemas. Dienas ir garākas un cilvēki daudz priecīgāki. Arī mans kaķis izskatās laimīgāks un pavada visu dienu ārā. Kad nokūst sniegs, zāle

klūst atkal zaļa un kokos parādās zaļi pumpuriņi. Man patīk pavasaris,
jo tad es atkal varu braukt ar manu riteni.

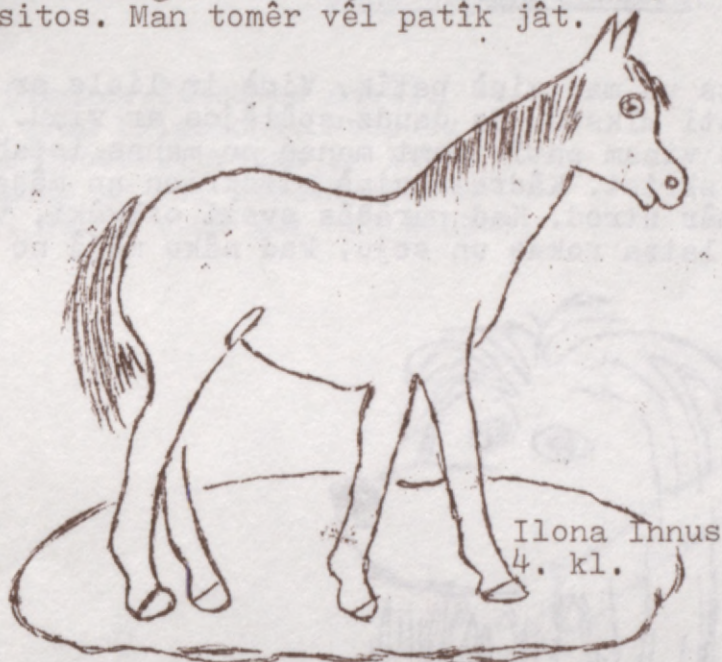

Larisa Gūtmanis
4. kl.

Man patīk.

Man ļoti patīk zirgi un es gribu zināt visu par zirgiem.
Tētis man atļāva ņemt jāšanas stundas. Mana zirga vārds bija "Cookie".
Tas bija ļoti mierīgs zirgs. Reiz mans zirgs bija ganībās un man

iedeva citu zirgu. Tas bija liels un âtrs, un es no tâ nokritu. Es ļoti sasitos. Man tomēr vēl patīk jāt.

Ilona Inhus
4. kl.

Mana jocīgā kakenīte.

Man ir maza kakenīte, kuru es saucu par Tincīti. Viņai ir garš pelēks kažociņš un baltas ķepiņas. Pakārkājās viņai ir balti zābacīni. Viņas dzeltenās acis spīd, sevišķi tumsā. Viņai garas baltas ūsas un uzacis. Pašā galā ir kupla aste.

Kādreiz mana kakenīte jocīgi uzvedās. Viņa lien iekšā papīra maisā un tad āzskatās, ka maiss pats kustas pa grīdu. Citreiz viņa saskata uz sienas mana plecā augstumā kādu punktiņu. Tad viņa lec ļoti augstu, lai punktiņu nokertu. Kad es viņu paijāju, tad viņa paijā mani ar savu aso mēli. Viņa spēlējās ļoti daudz ar dzijas kamoliņiem.

Tamāra Spurmanis
3. kl.

Mans suns.

Mans suns ir skaists un man viņš patīk. Viņš ir liels ar melnu un baltu spalvu, kas ir ļoti mīksta. Es daudz spēlējos ar viņu. Sunim ir savas mantas, bet viņam patīk nēmt manas no manas istabas.

Viņš var ļoti ātri skriet. Kādreiz viņš aizskrien no mājas un tad ir liela meklēšana kamēr atrod. Kad parādās sveši cilvēki, viņš milzīgi rej, bet man viņš laiza rokas un seju, kad nāku mājā no skolas.

Māra Stauvers
3. kl.

Mans draugs Grovers.

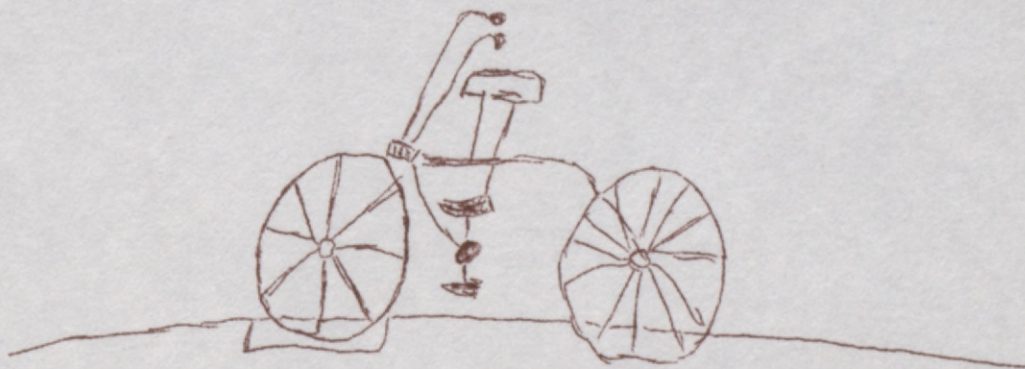
Ziemassvētkos es dabūju
 dāvināt zilu briesmoni. Nosaucu
 viņu par Groveri. Viņam ir liels
 rozā deguns un vēl lielāka sarka-
 na mute. Naktī viņš guļ man blakus.

Indra Palējs
 3. kl.

Skolas brīvlaiks.

Šinī nedēļā man ir skolas brīvlaiks. Ārā laiks saulains un
 silts. Sniegs kūst, un ietves un ielas ir gandrīz sausas. Tākā ar
 sniegu vairs nevar spēlēties nodomāju braukt ar savu divriteni.

Roberts Vītiņš
 3. kl.

